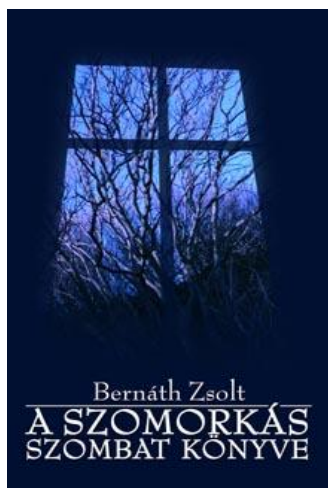

A SZOMORKÁS SZOMBAT KÖNYVE

Bernáth Zsolt első novelláskötete Lóránt Demeter illusztrációival

k ö n y v a j á n l ó

Ahogy mindenkiben él egyfajta Isten-kép, úgy az Ördög és a Halál is megjelenik valamilyen formában, amiről az ember úgy érzi: csak neki szól, még akkor is, ha mások is ismerik. Nekem, mint filmbolondnak, két alakban tud megjelenni: az egyiket Bengt Ekerotnak hívták, és sápadt, csuklyás alak volt Bergman: Hetedik pecsétjében, a másikat pedig Maria Casarésnek, ő rejtélyes tekintetével, szigorú szomorúságával Orpheust próbálta elcsábítani Cocteau filmjében.

E filmek megidézése nem véletlen, mert Bernáth Zsolt, *A szomorkás szombat könyve* című novelláskötet szerzője maga is filmes ember, a *Cruel World Team* független filmes társulat oszlopos tagja, számos forgatókönyv szerzője - e terén kollégák vagyunk, azzal a különbséggel, hogy neki már valósult meg forgatókönyve, nekem még csak a képzeletben, illetve leírva léteznek... És ha már a kollegaritásról van szó: Zsoltnak ugyancsak éltető eleme a rock-zene, és azok közé tartozik, akik tudják, amit sok parnasszista ma sem szeret elismerni: attól, hogy verssorokat a legmodernebb zenébe ültetnek át, attól az még költészet... Ezért természetes, hogy minden novellája elé idéz néhány sort napjaink legnagyobb rock-poétáitól. Talán a legtöbbször Roger Waterstől, az ő mélységei pontosan tükrözik azt a világot, amit ő felkutatni próbál és remél.

De túlságosan is elkalandozom a kötettől, amelyben a halál meglehetősen gyakran megjelenik, mégsem erről szól, vagy nemcsak erről. Sokkal inkább végzetszerű találkozásokról, választásokról, keresztutakról és átjárókról, olyan helyzetekről, amelyekben az ember számvetésre készül, és bármennyire is ózdkodik, nem kerülheti el a döntést. Megint egy film jut eszembe, amely a rocktól is elválaszthatatlan: az *Easy Rider* temetői jelenetében America kapitány a következő feliratot olvassa: „Csak a halál mondhatja meg, hogy jók voltunk-e vagy rosszak.” Hogy értelmes életet éltünk-e vagy feleslegeset. Hogy kihoztuk-e magunkból azt, amire teremtettünk, vagy eltékozoltuk ajándék-napjainkat. Máskor olyan

érzésünk van egyes novellák olvasása közben, hogy egyszerre vagyunk szemtanúi egy görög sorstragédiának, amelyekben az események sodra megállíthatatlan, miközben ott lebeg felettünk Edgar Allan Poe, esetleg Maupassant legjobb novelláinak szelleme, de Bernáth arra is emlékeztet bennünket, hogy mindenkiben több én lakozik, hogy egykor dr. Jekyllnek és Mr. Hyde-nak hívták megkettőzött önmagunkat, de ez csak a véletlen műve volt. És ott halljuk a zenét végig a háttérben, néha egészen konkrétan tudjuk is, honnan szólal meg valami, és legszívesebben valamennyiből egy-egy nagyobb klipet készítenénk.

A szövegek nem túlbeszéltek, de annál láthatóbbak, és ez még azoknak is kedvez, akik inkább látni szeretnek, mint olvasni... Akad persze fordított klip is, hiszen A tárgyalás jól ismert a Pink Floyd The Wall-jából, de a Harry bárja valóságos road-movie a pokolba – lásd még Highway to Hell – míg a címadó darab arról a zenememóriáról szól, ami olyannyira kedves valamennyiünknek. Nekem a kedvencem a kötetben azért az Egy óra után három perccel, annak szó szerint pusztítóan szép erotikájával és a Nincsen rózsatövis romantikája.

Komor, elgondolkodtató könyv *A szomorkás szombat könyve*. Mégsem negatív: az élet szeretetére és megbecsülésére is tanít.

(Göbolyös N. László)